TEISINGUMO TEISMO (aštuntoji kolegija) NUTARTIS

2007 m. birželio 21 d. *

Byloje C-163/06 P

dėl 2006 m. kovo 23 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo,

Suomijos Respublika, atstovaujama E. Bygglin, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Europos Bendrijų Komisijai, atstovaujamai G. Wilms ir P. Aalto, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje

* Proceso kalba: suomių.

TEISINGUMO TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas E. Juhász, teisėjai J. Malenovský ir T. von Danwitz (pranešėjas),

generalinis advokatas D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kancleris R. Grass,

išklausęs generalinį advokatą,

priima šią

Nutartį

1 Savo apeliaciniu skundu Suomijos Respublika prašo panaikinti 2006 m. sausio 9 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo nutartį, priimtą byloje *Suomijos Respublika prieš Europos Bendrijų Komisiją* (T-177/05, dar nepaskelbta Rinkinyje, toliau – skundžiama nutartis), kuria jis kaip nepriimtiną atmetė jos ieškinį dėl 2005 m. vasario 28 d. laiške ir 2005 m. balandžio 25 d. patvirtinančiame laiške esančio Europos Bendrijų Komisijos (Biudžeto generalinio direktorato) sprendimo, kuriuo atsisakyta pradėti derybas su Suomijos Respublika dėl Komisijos iš Suomijos Respublikos pagal EB 226 straipsnį pradėtą pažeidimo procedūrą Nr. 2003/2180 atgaline data reikalaujamų muitų kartu su palūkanomis, apskaičiuotomis iki muitų sumokėjimo dienos, sąlyginio mokėjimo.

Teisinis pagrindas

2 2000 m. gegužės 22 d. Tarybos reglamento (EB, Euratomas) Nr. 1150/2000, įgyvendinančio Sprendimą 94/728/EB, Euratomas dėl Bendrijų nuosavų išteklių sistemos (OL L 130, p. 1) II dalyje „Nuosavų išteklių sąskaitos“ esantis 6 straipsnis reikalauja, kad tokių išteklių sąskaitos būtų atidaromos kiekvienos valstybės narės įžde arba kiekvienos valstybės narės paskirtoje įstaigoje ir suskirstomos pagal išteklių rūšį. Šis straipsnis nustato taisykles dėl tokių sąskaitų tvarkymo ir Komisijai perduodamos informacijos.

3 Reglamento Nr. 1150/2000 III dalyje „Nuosavų išteklių pervedimas“ esanti 9 straipsnio 1 dalis nurodo:

„10 straipsnyje nustatyta tvarka kiekviena valstybė narė nuosavus išteklius sumoka į sąskaitą, Komisijos vardu atidarytą įžde arba savo paskirtoje įstaigoje.

Ši sąskaita tvarkoma nemokamai.“

4 Pagal šio reglamento 11 straipsnį: „už bet kokį pavėluotą įmokos įskaitymą į 9 straipsnio 1 dalyje nurodytą sąskaitą valstybė moka palūkanas, kurios yra dviem procentais didesnės už tos valstybės narės pinigų rinkoje galiojančią trumpalaikių paskolų palūkanų normą vykdymo dieną. Ši palūkanų norma padidinama 0,25 % už kiekvieną pavėluotą mėnesį. Padidintos palūkanos taikomos visą vėlavimo laikotarpį“. (Pataisytas vertimas)

Bylos aplinkybės

5 Pirmosios instancijos teismas faktines bylos aplinkybes išdėstė skundžiamos nutarties 1–9 punktuose:

„1. 2003 m. spalio 17 d. Komisija prieš Suomijos Respubliką pradėjo pažeidimo procedūrą Nr. 2003/2180, o vėliau manydama, kad neapskaičiavusi ir nepervedusi Komisijai nuosavų išteklių, kurie nebuvo sumokėti už nuo 1998 m. iki 2002 m. importuotą karinę įrangą, bei atsisakiusi sumokėti atitinkamas palūkanas valstybė narė neįvykdė įsipareigojimų pagal Bendrijos teisę, remdamasi EB 226 straipsniu priėmė pagrįstą nuomonę.

2. Suomijos Respublika užginčijo Komisijos teisinį vertinimą teigdama, kad, siekiant apsaugoti jos svarbiausius saugumo interesus, EB 296 straipsnis jai suteikia teisę neperduoti konfidencialios, su karinės įrangos importu susijusios informacijos, be to, pažeidimo procedūroje nurodytu laikotarpiu nemokėti muitų už nagrinėjamą importą.

3. Siekdama, jog būtų nutrauktas palūkanų skaičiavimas Reglamento (EB, Euratomas) Nr. 1150/2000 <...> 11 straipsnyje numatytomis sąlygomis, 2005 m. sausio 25 d. Suomijos Respublika Komisijos paprašė pradėti su ja derybas dėl sąlyginio atgaline data reikalaujamų muitų kartu su palūkanomis, apskaičiuotomis iki muitų sumokėjimo dienos, mokėjimo. Valstybė narė rėmėsi su tokia sąlyginio mokėjimo galimybe susijusia Teisingumo Teismo praktika. Ji pareiškė pageidavimą sudaryti su Komisija susitarimą dėl nagrinėjamo sąlyginio mokėjimo.

4. 2005 m. vasario 8 d. už biudžetą atsakingo Europos komisaro laišku Komisija Suomijos Respublikai nurodė, kad remiantis Teisingumo Teismo praktika ji vis dar gali atlikti sąlyginį valstybės narės teises saugantį mokėjimą, kol bus priimtas Teisingumo Teismo sprendimas. Dėl praktinės mokėjimo tvarkos ji Suomijos valdžios institucijas paragino susisiekti su Komisijos biudžeto generaliniu direktoratu.

5. Po pokalbio telefonu 2005 m. vasario 28 d. Biudžeto generalinio direktoriaus laiške (pirmasis skundžiamas laiškas) Komisija Suomijos Respublikai patikslino, jog atsižvelgus į valstybių narių turimas pareigas nuosavų Bendrijų išteklių srityje teisės požiūriu ji neturi teisės sudaryti tokių susitarimų, kaip antai pageidaujamų Suomijos valdžios institucijų, ir kad ji neturi teisės vesti derybų dėl konkrečių su vienu ar kitu mokėjimu susijusių sąlygų, nebent iškiltų kažkokių su apskaičiavimu susijusių sunkumų, kurie šiuo atveju nebuvo nurodyti.

6. Biudžeto generalinis direktorius <...> Suomijos valdžios institucijoms patvirtino, kad remiantis Teisingumo Teismo praktika yra galimybė atlikti sąlyginį mokėjimą. Jis patikslino praktinę tvarką, kuria vadovaujantis galima atlikti tokį mokėjimą, ir šio mokėjimo sukeliamas pasekmes teisminio proceso atžvilgiu.

7. 2005 m. kovo 18 d. laišku Suomijos Respublika Komisijai priminė, kad pažeidimo procedūroje nagrinėjamas klausimas buvo susijęs su tuo, ar EB 296 straipsnis leidžia valstybei narei neperduoti konfidencialios, su karinės įrangos importu susijusios informacijos ir laikinai atidėti su ja susijusių muitų mokėjimą, ir kad sąlyginiu mokėjimu aiškiai siekta nutraukti Reglamente Nr. 1150/2000 numatytų palūkanų skaičiavimą.

8. Taip pat Suomijos valdžios institucijos pažymėjo, kad jų sąlyginiam mokėjimui buvo nustatytos dvi sąlygos: pirma, kad Komisija įsipareigoja perduoti bylą Teisingumo Teismui, antra, kad joms suteikiama garantija, jog šis mokėjimas bus atliktas nesilaikant įprastinės procedūros, t. y. nereikalaujant perduoti informacijos, kuri pažeistų svarbiausius valstybės narės saugumo interesams.

9. 2005 m. balandžio 25 d. Biudžeto generalinio direktoriaus laišku (antrasis skundžiamas laiškas) Komisija dar sykį Suomijos valdžios institucijoms nurodė, kad ji negali vesti derybų dėl prašomo susitarimo ir patvirtino savo ankstesnio, vasario 28 d., laiško teiginius."

Ieškinys Pirmosios instancijos teisme ir skundžiama nutartis

6 Suomijos Respublika pareiškė ieškinį, kurį Pirmosios instancijos teismo kanceliarija įregistravo 2005 m. gegužės 11 dieną ir dėl kurio buvo priimta skundžiama nutartis.

7 Pareiškusi prieštaravimą dėl priimtinumo, Komisija prašė pripažinti ieškinį nepriimtinu arba, nepatenkinus pirmojo reikalavimo, atmesti ieškinį iš esmės.

8 Suomijos Respublika Pirmosios instancijos teismo prašė pripažinti ieškinį priimtinu ir panaikinti 2005 m. vasario 28 d. laiške bei 2005 m. balandžio 25 d. patvirtinančiame laiške (toliau kartu – skundžiami laiškai) esantį sprendimą, kuriuo atsisakyta pradėti derybas su Suomijos Respublika dėl iš jos pagal EB 226 straipsnį

pradėtą pažeidimo procedūrą Nr. 2003/2180 atgaline data reikalaujamų muitų kartu su palūkanomis, apskaičiuotomis iki muitų sumokėjimo dienos, sąlyginio mokėjimo.

9 Remdamasis Procedūros reglamento 114 straipsniu priimta skundžiama nutartimi Pirmosios instancijos teismas, nepradėjęs žodinės proceso dalies, ieškinį atmetė kaip nepriimtiną.

10 Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad ikiteisminėje procedūros dėl įsipareigojimų neįvykdymo stadijoje Suomijos Respublikai skirtuose skundžiamuose laiškuose nėra jokio sprendimo, galinčio sukelti privalomų teisinių pasekmių, kurios darytų poveikį šios valstybės narės interesams.

11 Skundžiamos nutarties 32 punkte jis nurodo, kad atsisakymas pradėti derybas nėra valstybės narės nenaudai priimtas sprendimas. Iš tikrųjų pats derybų, kaip antai nagrinėjamų šioje byloje, pradėjimas, net jeigu Komisija turėtų įgaliojimus derėtis, negali daryti poveikio Suomijos Respublikos teisinei padėčiai, nes tokių pasekmių gali sukelti tik pats susitarimas, galintis būti sudarytas užbaigus tokias derybas, jeigu jos buvo sėkmingos.

12 Skundžiamos nutarties 33 punkte Pirmosios instancijos teismas pripažino, kad nuosavų Bendrijų išteklių srityje nei Reglamento Nr. 1150/2000 nuostatos, nei Teisingumo Teismo praktika Komisijai nesuteikia įgaliojimų pradėti derybas su valstybėmis narėmis.

13 Kiek tai susiję su sąlyginiu mokėjimu, Pirmosios instancijos teismas skundžiamos nutarties 34 punkte primena, kad pagal Teisingumo Teismo praktiką „sąlyginis“ mokėjimo pobūdis, nepaisant mokėjimo fakto, patvirtina esantį nesutarimą tarp valstybės narės ir Komisijos dėl šios institucijos reikalaujamos skolos pagrindimo.

14 Toliau šios nutarties 35 ir 36 punktuose jis pripažino, jog Komisija neatsisakė, kad Suomijos Respublika atliktų sąlyginį muitų, dėl kurių pradėta pažeidimo procedūra, mokėjimą, o atvirkščiai, nurodė, kad Suomijos valdžios institucijoms suteikta galimybė atlikti tokį mokėjimą vadovaujantis Teisingumo Teismo praktika. Komisija nurodė, jog pakanka to, kad Suomijos valdžios institucijos apskaičiuotų nesumokėtus muitus ir pervestų pagrindiniam mokėjimui prilygstančias atitinkamas sumas į jos nuosavų išteklių sąskaitą, o Komisija šiuo pagrindu apskaičiuotų palūkanas nuo to momento, kai jai turėjo būti sumokėti nagrinėjami muitai (valstybės narės perduota informacija), iki faktinio sumokėjimo dienos. Galiausiai, jeigu Suomijos Respublika laimėtų bylą dėl įsipareigojimų neįvykdymo, kurią šiuo metu nagrinėja Teisingumo Teismas, Komisija grąžintų sąlygiškai sumokėtą sumą.

15 Pirmosios instancijos teismas skundžiamos nutarties 37–40 punktuose atmetė dvi Suomijos vyriausybės nurodytas sąlyginio mokėjimo „sąlygas“, t. y. Komisijos pareigą kreiptis į Teisingumo Teismą pareiškiant ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo ir atleidimą nuo konfidencialios informacijos pateikimo. Iš tikrųjų, viena vertus, Komisijos diskrecija vertinti, kurią ji turi galimybės pareikšti tokį ieškinį Teisingumo Teisme atžvilgiu, bet kuriam asmeniui nesuteikia teisės reikalauti priimti konkrečią poziciją. Kita vertus, Komisija visiškai nereikalavo vykdant sąlyginį mokėjimą suteikti konfidencialios informacijos, kuri pažeistų svarbiausius valstybės narės saugumo interesus.

16 Todėl Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad tokiomis aplinkybėmis skundžiami laiškai nėra sprendimas EB 230 straipsnio prasme, ir šiuo pagrindu negalima prašyti juos panaikinti, todėl ieškinį dėl panaikinimo reikia atmesti kaip nepriimtiną.

Šalių reikalavimai

17 Suomijos Respublika Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą nutartį,

— pripažinti priimtinu pagal EB 230 straipsnį pareikštą Suomijos Respublikos ieškinį ir

— grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui išnagrinėti ją iš esmės bei priteisti iš Komisijos padengti Suomijos Respublikos apeliaciniame procese patirtas bylinėjimosi išlaidas.

18 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinį skundą kaip nepagrįstą ir

— priteisti iš Suomijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

19 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 119 straipsnį, jeigu apeliacinis skundas arba jo dalis yra akivaizdžiai nepriimtinas arba akivaizdžiai nepagrįstas, Teisingumo Teismas gali bet kuriuo metu, išklausęs generalinį advokatą ir remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu, motyvuota nutartimi visiškai arba iš dalies atmesti apeliacinį skundą, nepradėdamas žodinės proceso dalies.

20 Grįsdama savo reikalavimą panaikinti skundžiamą nutartį Suomijos vyriausybė nurodo vienintelį į keturias dalis padalytą pagrindą. Šis pagrindas susijęs su teisės klaida, grindžiama tuo, kad Pirmosios instancijos teismas atsisakė pripažinti, jog skundžiami laiškai yra sprendimas, kurį galima apskųsti pareiškus ieškinį pagal EB 230 straipsnį.

21 Komisija pažymi, kad skundžiami laiškai tėra informaciniai ir juose pateikiama Komisijos nuomonė, kurios ji laikėsi šiuo atveju; be to, Komisijos manymu, nė vienas jų nedarė poveikio Suomijos vyriausybės interesams ir nepakeitė jos teisinės padėties, palyginti su ta, kuri buvo iki laiškų gavimo dienos. Todėl ji mano, kad Pirmosios instancijos teismas teisingai pritaikė Bendrijos teisę, o Suomijos Respublika neįrodė, jog ji padarė teisės klaidą.

Dėl antrosios ir trečiosios dalių, susijusių su klaidingu vertinimu pripažinus, kad Komisija neturi įgaliojimų, o skundžiami laiškai – privalomo teisinio poveikio

Suomijos vyriausybės argumentai

22 Suomijos vyriausybė nesutinka su Pirmosios instancijos teismo skundžiamos nutarties 28–36 punktuose pateikta išvada, kad Komisija neturi įgaliojimų pradėti derybų su valstybėmis narėmis ir kad šios derybos nebuvo reikalingos.

23 Ji mano, kad galimybės atlikti sąlyginį mokėjimą vykstant pažeidimo procedūrai negalima vertinti remiantis Reglamentu Nr. 1150/2000, nes jame nėra nuostatų dėl procedūrų, susijusių su kitais nei Bendrijai pervedami nuosavi ištekliai mokėjimais.

24 Bendrijos teisė neįtvirtino sistemos, pagal kurią sąlyginis mokėjimas gali būti vykdomas taip, jog būtų apsaugotos valstybės narės teisės. Šiuo klausimu Suomijos vyriausybė nurodo, jog nėra aiškiai nurodyto būdo, kaip valstybė narė galėtų užsitikrinti, jog Komisija perduos bylą Teisingumo Teismui, kai bus sumokėtos lėšos kartu su palūkanomis, ir kaip ji turėtų elgtis Komisijai atsisakius pareikšti ieškinį, nes Bendrijos teisė nenumato jokių garantijų, jog šiai valstybei narei bus grąžintas jos atliktas sąlyginis mokėjimas.

25 Konkrečiai kalbant, Suomijos Respublika trečiojoje pagrindo dalyje laiko klaidingais Pirmosios instancijos teismo skundžiamos nutarties 35 ir 36 punktuose pateiktus argumentus ir 42 punkte pateiktą išvadą, pagal kuriuos skundžiami laiškai nesukėlė jokių privalomų teisinių pasekmių, nes Komisija neatsisakė, jog būtų atliktas sąlyginis mokėjimas.

26 Tokiomis aplinkybėmis Suomijos Respublika mano, jog valstybė narė privalo turėti teisę susitarti su Komisija dėl sąlyginio mokėjimo tvarkos, o tam, kad galėtų atlikti šį mokėjimą, ji mano esant reikalinga pradėti derybas, siekiant sudaryti susitarimą dėl šio sąlyginio mokėjimo. Tai išplaukia ir iš EB 10 straipsnyje numatyto lojalaus bendradarbiavimo principo, ir iš teisinio saugumo principo.

Teisingumo Teismo vertinimas

27 Pirmiausia reikia pripažinti, kad antrąją ir trečiąją pagrindo dalis reikia nagrinėti kartu. Iš tikrųjų, kad būtų įrodyta, jog atsisakymas pradėti derybas dėl sąlyginio mokėjimo yra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį EB 230 straipsnio prasme, šios dvi dalys iš esmės susijusios su Komisijos įgaliojimais pradėti šias derybas ir jų reikalingumu.

28 Pirmiausia reikia pažymėti, kad argumentas, jog Reglamentas Nr. 1150/2000 yra nesvarbus šiai bylai, nėra reikšmingas. Iš tikrųjų, nors jis svarbus tiek, kiek reglamentuoja Bendrijų nuosavus išteklius, tačiau, atvirkščiai, jis nenumato jokių nuostatų dėl derybų, pavyzdžiui, tokių, kurių reikalauja Suomijos vyriausybė. Iš Reglamento Nr. 1150/2000 dvidešimtos konstatuojamosios dalies antro sakinio išplaukia, jog Komisija „vykdo jai suteiktus įgaliojimus pagal šį reglamentą“.

29 Taigi Pirmosios instancijos teismas teisingai pripažino, kad minėtas reglamentas nesuteikia Komisijai teisės pradėti bet kokių derybų su valstybėmis narėmis.

30 Antra, svarbu nurodyti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką, kurią Pirmosios instancijos teismas nurodė skundžiamos nutarties 33 punkte, tarp pareigos nustatyti nuosavus Bendrijų išteklius, pareigos sumokėti juos į Komisijos sąskaitą per nustatytus terminus ir galiausiai pareigos sumokėti palūkanas egzistuoja neatskiriamas ryšys (taip pat žr. 2005 m. lapkričio 15 d. Sprendimo C-392/02, *Komisija prieš Daniją*, Rink. p. I-9811, 67 punktą). Šis neatskiriamas ryšys taip pat neleidžia Komisijai pradėti derybų atskirai dėl vieno iš šių elementų.

31 Remdamasis tais pačiais pagrindais Teisingumo Teismas pripažino, kad pagal 1989 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamento (EEB, Euratomas) Nr. 1522/89, įgyvendinančio Sprendimą 88/376/EEB, Euratomas dėl Bendrijų nuosavų lėšų (OL L 155, p. 1), 11 straipsnį, kuris buvo pakartotas Reglamente Nr. 1150/2000 (žr. 2003 m. birželio 12 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-363/00, Rink. p. I-5767, 23 punktą), palūkanos yra mokėtinos, kad ir kokios būtų šių išteklių pervedimo į Komisijos sąskaitą vėlavimo priežastys (žr., pavyzdžiui, 1991 m. gegužės 16 d. Sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus*, C-96/89, Rink. p. I-2461, 38 punktą; minėto sprendimo *Komisija prieš Italiją*, 44 punktą ir 2005 m. balandžio 14 d. Sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus* C-460/01, Rink. p. I-2613, 91 punktą).

32 Taigi Komisija Suomijos vyriausybę galėjo tik informuoti, kad, atsižvelgiant į Bendrijos teisės aktus ir Teisingumo Teismo praktiką, ji neturi įgaliojimų vesti derybų dėl nuosavų išteklių mokėjimo sąlygų ir tvarkos. Iš to išplaukia, kad vien informacinio pobūdžio skundžiami laiškai, kuriuose tik paaiškinama su sąlyginiu mokėjimu susijusi teisinė padėtis, negalėjo daryti poveikio Suomijos Respublikos interesams ar pakeisti jos teisinės padėties, palyginti su iki šių laiškų gavimo dienos buvusia situacija.

33 Reikia patikslinti, kad užbaigusi šios nutarties 8 punkte minėtą pažeidimo procedūrą, kurioje iškilo klausimas dėl derybų dėl sąlyginio mokėjimo pradėjimo, ir ketindama pareikšti ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo, Komisija turėjo taikyti dviejų skundžiamų laiškų perdavimo momentu galiojusias taisykles (šiuo klausimu žr. 2004 m. liepos 1 d. Sprendimo *Tsapalos* ir *Diamantakis*, C-361/02 ir C-362/02, Rink. p. I-6405, 19 punktą ir 2006 m. kovo 9 d. Sprendimo *Beemsterboer Coldstore Services*, C-293/04, Rink. p. I-2263, 19 punktą). Todėl šiam vertinimui negali turėti reikšmės Teisingumo Teismo sprendimas, priimtas dėl šio ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo, t. y. po šių dviejų laiškų perdavimo.

34 Suomijos vyriausybė tvirtina, kad kartu skaitomi lojalaus bendradarbiavimo ir teisinio saugumo principai reikalauja, jog Komisija pradėtų derybas. Šios vyriausybės manymu, iš to išplaukia, kad Teisingumo Teismo praktikos prasme skundžiamuose laiškuose esantis atsisakymas pradėti šias derybas daro poveikį Suomijos Respublikos interesams (žr. 2000 m. birželio 22 d. Sprendimo *Nyderlandai prieš Komisiją*, C-147/96, Rink. p. I-4723, 25 punktą ir nurodytą teismų praktiką bei 2004 m. gruodžio 9 d. Sprendimo *Komisija prieš Greencore*, C-123/03 P, Rink. p. I-11647, 44 punktą). Tačiau šiam argumentui negalima pritarti.

35 Aišku, iš Teisingumo Teismo praktikos išplaukia, kad Komisija negali neleisti valstybei narei pasinaudoti sąlyginiu mokėjimu (šiuo klausimu žr. minėto 1991 m. gegužės 16 d. Sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus* 17 punktą ir 2000 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Komisija prieš Jungtinę Karalystę*, C-359/97, Rink. p. I-6355, 31 punktą). Tačiau tokios teisės pripažinimui taikomos sąlyginį mokėjimą reglamentuojančios Bendrijos teisės normos. Vis dėlto Bendrijos teisė neįpareigoja Komisijos su atitinkama valstybe nare sudaryti susitarimą, kuriame būtų patvirtinti jau egzistuojantys Bendrijos įsipareigojimai valstybei narei. Nuosavų išteklių sistema draudžia galimybę vesti derybas dėl mokėjimo sąlygų ir tvarkos. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas pažymėjo greito ir veiksmingo nuosavų Bendrijų išteklių pervedimo svarbą (2006 m. spalio 5 d. Sprendimo *Komisija prieš Belgiją*, C-378/03, Rink. p. I-9805, 48 punktas ir nurodyta teismų praktika).

36 Iš to išplaukia, kad lojalaus bendradarbiavimo ir teisinio saugumo principai nesuteikia Suomijos Respublikai teisės reikalauti dėl to pradėti derybų.

37 Iš to, kas išdėstyta, išplaukia, jog antroji ir trečioji pagrindo dalys yra nereikšmingos ir jas reikia atmesti kaip akivaizdžiai nepagrįstas.

Dėl pirmosios dalies, susijusios su klaidingu atsisakymo derėtis vertinimu

Suomijos vyriausybės argumentai

38 Suomijos vyriausybė mano, jog Pirmosios instancijos teismo skundžiamos nutarties 32 punkte pateikta išvada, kad atsisakymas pradėti derybas nėra valstybės narės nenaudai priimtas aktas ir kad tik užbaigus derybas sudarytas susitarimas gali būti laikomas tokiu jos nenaudai priimtu aktu, yra klaidinga.

39 Iš tikrųjų, šios vyriausybės manymu, užbaigus derybas negali būti sudarytas joks susitarimas, jeigu derybos nebuvo pradėtos. Atsisakiusi pradėti derybas ir taip nesilaikiusi EB 10 straipsnio Komisija iš Suomijos Respublikos atėmė galimybę atlikti sąlyginį mokėjimą Teisingumo Teismo praktikos prasme (minėtų 1991 m. gegužės

16 d. Sprendimų *Komisija prieš Nyderlandus*, 17 punktas ir *Komisija prieš Jungtinę Karalystę*, 31 punktas). Todėl nagrinėjamas sprendimas yra Suomijos Respublikos nenaudai priimtas sprendimas.

Teisingumo Teismo vertinimas

40 Pirmiausia reikia priminti, kaip tai padarė ir Pirmosios instancijos teismas skundžiamos nutarties 30 punkte, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką ieškinį dėl panaikinimo pagal EB 230 straipsnį galima pareikšti tik dėl teisės aktų ir sprendimų, sukeliančių privalomų teisinių pasekmių, kurios daro poveikį ieškovo interesams, aiškiai pakeisdamos jo teisinę padėtį (žr. minėtų sprendimų *Nyderlandai prieš Komisiją* 25 punktą ir *Komisija prieš Greencore* 44 punktą).

41 Taigi Pirmosios instancijos teismas nepadarė klaidos konstatuodamas, jog skundžiamuose laiškuose esantis atsisakymas pradėti derybas nėra valstybės narės nenaudai priimtas sprendimas. Aišku, kad derybų pradėjimas, kaip teigia Suomijos vyriausybė, yra privaloma susitarimo sudarymo sąlyga. Vis dėlto atsižvelgiant į tai, kad toks pradėjimas negarantuoja rezultatyvios derybų baigties, pažymėtina, kad tik pats rezultatas galėtų daryti poveikį Suomijos vyriausybės interesams. Tačiau klausimas dėl rezultato negali būti keliamas, nes Komisija neturi įgaliojimų sudaryti tokį rezultatą sukeliantį susitarimą ar pradėti šiuo tikslu derybų.

42 Todėl reikia pripažinti, kad ir pirmąja pagrindo dalimi Suomijos Respublikai nepavyko įrodyti, jog Teisingumo Teismo praktikos prasme skundžiami laiškai yra sprendimai. Todėl ši dalis yra nereikšminga ir ją reikia atmesti kaip akivaizdžiai nepagrįstą.

Dėl ketvirtosios dalies, susijusios su klaidinga dviejų sąlyginiam mokėjimui nustatytų sąlygų analize

Suomijos vyriausybės argumentai

43 Suomijos vyriausybė kritikuoja Pirmosios instancijos teismo skundžiamos nutarties 37–41 punktuose atliktą analizę, susijusią su Suomijos Respublikos nurodytomis dviejomis sąlyginio mokėjimo sąlygomis, t. y. Komisijos pareiga kreiptis į Teisingumo Teismą pareiškiant ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo ir šios valstybės narės atleidimas nuo konfidencialios informacijos, darančios žalą svarbiausiems šios valstybės saugumo interesams, pateikimo. Pirmosios instancijos teismo manymu, šios sąlygos netinka susitarimui sudaryti.

Teisingumo Teismo vertinimas

44 Skundžiamos nutarties 39 ir 40 punktuose Pirmosios instancijos teismo pateikti argumentai teisingai įrodo, kad Suomijos vyriausybė negalėjo reikalauti, jog nagrinėjamasis mokėjimas priklausytų nuo sąlygos, kad Komisija įsipareigoja kreiptis į Teisingumo Teismą ir kad mokėjimas būtų atliktas Komisijai nereikalaujant pateikti Reglamento Nr. 1150/2000 6 straipsnyje numatytos informacijos.

45 Nei galima Komisijos pareiga kreiptis į Teisingumo Teismą pareiškiant ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo, nei pareiga susilaikyti nuo prašymo pateikti tariamai konfidencialią Reglamente Nr. 1150/2000 numatytą informaciją neįpareigoja vesti derybų dėl mokėjimo, kuriam taikomos tokios sąlygos. Iš tikrųjų, net jeigu Komisija privalėtų jų laikytis, kaip tai buvo nurodyta šios nutarties 35 punkte, jos neįpareigotų šios pradėti prašomų derybų.

46 Todėl skundžiami laiškai nei dėl to, kad Komisija atsisakė vykdyti derybas dėl mokėjimo su sąlyga, jog bus kreiptasi į Teisingumo Teismą, nei dėl jos atsisakymo sutikti su tuo, kad nebus pateikta Reglamente Nr. 1150/2000 numatyta informacija, nedaro poveikio Suomijos Respublikos interesams, nes jie aiškiai nepakeičia jos teisinės padėties. Todėl jų negalima pripažinti sprendimais, dėl kurių gali būti pareikštas ieškinys dėl panaikinimo. Todėl Pirmosios instancijos teismas teisingai skundžiamos nutarties 37 punkte nusprendė, kad nė viena šių „sąlygų" netiko susitarimui sudaryti.

47 Tad ketvirtoji pagrindo dalis taip pat yra nereikšminga ir ją reikia atmesti kaip akivaizdžiai nepagrįstą.

48 Iš viso to, kas išdėstyta, išplaukia, kad visos pagrindo dalys yra akivaizdžiai nepagrįstos.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

49 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš Suomijos Respublikos, o pastaroji pralaimėjo bylą, ji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (aštuntoji kolegija) nutaria:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Priteisti iš Suomijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.